

VAJ KILAND

*On mi
je sve*

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Vi Keeland
BOSSMAN

Copyright © Copyright © 2016. Bossman by Vi Keeland
Published by arrangement with Brower Literary & Management

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ako želiš da znaš šta zaista voliš,
prati svoj duh kad počne da luta.*

– Nepoznati autor

Poglavlje 1

Ris

Kakva šteta! Grehota glatko izbrijanih nogu.

„Džuls? Ja sam, Ris. Gde si, dovraga? Potrebna si mi. Ovo je najgori izlazak na svetu. Bukvalno ću zaspati. Razmišljam da udarim par puta glavom o sto da ostanem budna. Ako nećeš da me vidiš krvavu i otečenu, moraš da me nazoveš i da kažeš da sam ti hitno potrebna. Odmah me nazovi. Kad te lepo molim.“ Kada sam pritisnula taster za prekid poziva, oteo mi se uzdah od jada ispred toaleta u mračnom hodniku zadnjeg dela restorana.

Iznenadio me je dubok glas iza mene. „Ukoliko nije idiot – uz to što je dosadan – time ga nećete prevariti, skapiraće.“

„Izvinite, meni se obraćate?“ Okrenula sam se da bih videla muškarca naslonjenog na zid, pogleda usmerenog nadole na poruku koju je pisao na telefonu. Nastavio je ne dižući pogled.

„To je bajati štos... hitan poziv, lažni izgovor. Mogla bi malo da se potruđiš. Ovde se na rezervaciju čeka dva meseca, a nije ni jevtina, draga.“

„Možda bi on trebalo malo da se potruđi. Došao je u sportskom sakou s ogromnom rupom pod miškom, i celo veće priča samo o svojoj majci.“

„Jesi li pomislila da je možda nervozan zbog tvog nadmenog držanja?“

Izbečila sam se, oči mi umalo nisu iskočile. „Da ti kažem šta je nadmeno. Prisluškuješ moj razgovor, držiš mi predavanja, daješ mi savete koje nisam tražila, i još sve vreme nepristojno buljiš u telefon. Nisi me udostojio ni pogleda.“

Kretenu se prst zaustavio u pola reči koju je pisao. Onda sam videla kako diže glavu, pogledom je ležerno i lenjo pratilo putanju od mojih članaka, preko golih nogu, zaustavivši se na liniji suknje, pre no što je nastavio svoj put očima preko kukova da bi nakratko otpočinuo na mojim grudima i na kraju stigao i do mojih očiju.

„Da, tačno. Baš tu. Tu su mi oči.“

Odgurnuo se od zida i uspravio u punoj visini pod jednim svetlom u hodniku. Lice mu je izašlo iz senke, i prvi put sam ga jasno videla.

Stvarno? Nisam to očekivala. S tim dubokim, promuklim glasom i ponašanjem, očekivala sam nekog starijeg u krutom odelu. Ali ovaj momak bio je opasno zgodan. *Mlad i zgodan*. Obučen skroz u crno – jednostavno, elegantno, a ipak bilo je još nečega u njegovom izgledu. Zlatnosmeđa kosa razbarušena na onaj seksi, nemaran način, a i dalje je izgledala savršeno. Jake, muževne crte lica – četvrtasta vilica pokrivena dan starim čekinjama na suncem opaljenoj koži, prav, istaknut nos i velike, seksi, pospane oči boje čokolade. One su sad buljile u mene.

Ne odvajajući pogled od mene, podigao je ruke iznad glave. „Hoćeš da me pretreseš da vidiš imam li negde duvku pre no što doneseš odluku vredni li uopšte trošiti reči na mene?“

Zgodan, to je tačno, ali definitivno guzica. „Nema potrebe. Tvoje ponašanje je prevagnulo. Ne вреди.“

Spustivši ruke, nasmejao se. „Kako god ti je volja. Uživaj u ostatku večeri, draga.“

Otpuhnula sam, i ne izdržavši, još jednom sam kratko pogledala lepog kretena pre no što sam se vratila momku s kojim sam izašla.

Martin je sedeo sa skrštenim rukama kad sam se vratila do našeg stola.

„Izvini“, rekla sam mu. „Bio je dug red.“

„To me je podsetilo na smešnu situaciju. Jednom, kad sam s majkom bio na ručku, otišla je do toaleta...“

Glas mu se gubio dok sam buljila u telefon nagovarajući ga da zazvoni. *Hajde, Džuls. Gde si sada kada si mi stvarno potrebna?* Negde usred njegove priče – to jest, ja sam mislila da je to sredina – primetila sam da je kreten iz toaleta prošao pored našeg stola. Nakezio mi se nakon što je video moju nezainteresovanu facu i Martina kako melje. Pratila sam ga pogledom radoznalo da vidim s kim je on došao.

To sam i mislila.

Blajhana plavuša, droljasto lepa, s povećom količinom sisa koje su bujale iz haljine s velikim dekolteom. Zadivljena ga je pogledala; a ja sam zakolotala očima. A ipak... nisam mogla da se suzdržim. Bacala sam pogled s vremena na vreme ka njihovom stolu.

Kad su nam stigle salate, Martin je pričao o maminoj operaciji slepog creva, i tu sam se predala dosadi. Mora biti da mi se pogled zadržao predugo, jer me je tip iz toaleta uhvatio kako zurim u njega. Preko celog restorana, namignuo mi je, izvio obrvu, i digao čašu u mom pravcu.

Kreten.

Pošto me je već uhvatio da ga gledam, ne moram više da se krijem. U svakom slučaju, bio je interesantniji od momka s kojim sam izašla. A ni neznanac se nije libio da gleda mene. Kad je konobar stao kod njegovog stola, videla sam da lepi dečko iz toaleta pokazuje u mom pravcu i nešto govori. Martin je i dalje pripovedao o dragoj mamici. Krišom sam pogledala iza sebe da vidim na šta to privlačni kreten pokazuje. Tad su kreten i njegova pratilja već ustali. Čitajući mu s usana, mogla sam da odgonetnem nešto od onoga što je govorio... o nekom starom prijatelju kojem bi trebalo da se pridruže. A onda, iznenada, krenuli su pravo ka našem stolu.

Hoće li reći Martinu šta je čuo ispred toaleta?

„Ris? Ma, jesi li to ti?“

Šta kog vraga?

„Hmm... da.“

„Toliko vremena je prošlo.“ Potapšao se po grudima. „To sam ja, Čejs.“ Pre no što sam shvatila šta se dešava, kreten (koji se izgleda zove Čejs) dohvatio me je u prijateljski zagrljaj. Dok sam mu bila u naručju, prošaputao je: „Uključi se. Hajde da malo začinimo ovo večer, dušo.“

Zapanjena, mogla sam samo da pratim pogledom kako posvećuje pažnju Martinu, ispruživši ruku.

„Ja sam Čejs Parker. Ris i ja se odavno znamo.“

„Martin Vord.“ Momak s kojim sam izašla, klimnuo je glavom.

„Martine, možemo li da vam se pridružimo? Godinama se nismo videli, Puterčić i ja. Voleo bih da čujem šta ima novo. Nemaš ništa protiv, zar ne?“

Iako je postavio pitanje, Čejs nije čekao odgovor. Izvukao je stolicu za svoju pratilju i predstavio je.

„Ovo je Bridžet...“ Pogledao ju je, i ona je dodala: „Makdermot. Bridžet Makdermot.“ Nasmejala se, nepokolebana

time što se njen izlazak udvoje pretvara u večeru za četvero i što momak s kojim je izašla ne može da joj zapamti ime.

Martin je, s druge strane, izgledao razočarano što je naš dvojac postao četverac, iako sam bila sigurna da nikad ne bi prigovorio.

Pogledao je Čejsa kad je seo. „Puterčić?“

„Tako smo je zvali Ris Kikiriki Puterčić. Moja omiljena poslastica.“

Pošto su se Čejs i Bridžet smestili za sto nastala je neprijatna tišina. Iznenadujuće, ali Martin ju je prekinuo. „Pa, odakle se vas dvoje znate?“

Iako je Martin postavio pitanje gledajući nas oboje, htela sam da Čejsu bude jasno da je na vrućoj stolici. Ovo je bila njegova mala igra.

„Pustiću Čejsa da ti ispriča kako smo se upoznali. To je, u stvari, bilo baš zanimljivo.“ Pobola sam laktove o sto i spustila bradu na sklopljene dlanove, posvetivši svu pažnju Čejsu dok sam lepršala trepavicama s pakosnim osmejkom.

Nije ni trepnuo, niti mu je trebalo više od dve sekunde da počne s pričom. „U stvari, nije naš prvi susret bio zanimljiv. Mnogo interesantnije je ono što se posle desilo. Roditelji su mi se razveli, i u drugom razredu prebacili su me u novu srednju školu. Jadno su mi proticali dani dok nisam upoznao Ris u školskom autobusu. Bila je lepa van svake kategorije. I pošto nisam imao prijatelja koji će mi se podsmevati ako me odbije, odlučio sam da je pozovem da izađemo. I mada je godinu dana starija od mene, pozvao sam je na igranku. I silno sam se iznenadio kad je pristala.“

„Bio sam mlad, sa zdravom dozom testosterona, i uvuklo mi se u glavu da ona mora biti prva devojka koju ću poljubiti. Svi moji drugari iz stare škole već su to obavili, i mislio sam da je došao red na mene. I tako kad se igranka približila

kraju, izveo sam je iz grozne sale za fizičko ukrašene papirnim trakama i balonima u hodnik da budemo malo nasamo. Naravno, s obzirom da mi je to bio prvi put, nisam znao šta da očekujem. Ali nisam odustao – počeo sam da je cmačem.“

Čejs je zastao i namignuo mi. „I sve je dobro išlo do tog trenutka, zar ne Puterčiću?“

Nisam mogla reć da progovorim. Patosirao me je svojom pričom. Ali opet, izgleda da mu nije zasmetalo to što sam ostala nema, jer je odmah nastavio mašući podignutim repom.

„E, sad priča postaje interesantna. Kao što sam rekao, nisam imao nimalo iskustva, ali zaronio sam – u njene usne, zube, jezik, sve. Minut kasnije poljubac je postao mnogo vlažan, ali nisam obraćao pažnju, nastavio sam. Nisam hteo prvi da prekinem ljubljenje. Na kraju, kad smo se razdvojili da udahnemo vazduh – doslovno, jer sam je maltene celu usisao – shvatio sam šta je to tako vlažno. Ris je nos prokrvario usred poljupca i oboma su nam lica bila umrljana krvlju.“

Martin i Bridžet su se nasmejali, ali ja sam bila previše zapanjena i nisam bila u stanju da pokažem bilo kakvu reakciju.

Čejs se nagnuo i stisnuo mi ruku. „Hajde, Puterčiću. Nemoj da se stidiš. Nije to sramota. To su bila dobra vremena. Lepo smo se provodili. Sećaš se?“

„Koliko dugo ste bili par?“, upitao je Martin.

Baš kad je Čejs hteo da odgovori, uhvatila sam ga za ruku pokroviteljski isto kao on mene malopre. „Nismo bili dugo zajedno. Raskinuli smo odmah posle *one druge nezgode*.“

Bridžet je tapšala rukama i skakala gore-dole u stolici kao uzbuđeno dete. „Hoću da čujem šta se to desilo.“

„Kad bolje razmislim, ne znam treba li to da vam ti ispričam“, rekla sam zamišljeno. „Da li vam je ovo prvi sastanak?“

Bridžet je klimnula glavom.

„Pa, ne bih htela da pomislite da Čejs i dalje ima taj problem. Pošto se to nama davno desilo.“ Nagnula sam se ka Bridžet i prošaputala: „Steknu kontrolu s godinama, kad porastu. Uglavnom.“

Umesto da bude uznemiren, izgledalo je kao da Čejs uživa u mojoj priči. Čak kao da se ponosi. U stvari, ostatak večeri protekao je manje-više u istom tonu. Čejs je detaljno pripovedao o svom lažnom detinjstvu, bez bojazni i strepnje da će se osramotiti, i sve nas je zabavljao. Povremeno bih ponešto dodavala njegovim pričama kad bih došla sebi od zaprepašćenja zbog gluposti koje je izmišljao.

Nerado, ali morala sam da priznam da je počeo da mi prirašta srcu, čak i dok je pričao o „neslavno završenom slučaju čarapama napunjenog brushaltera“. Pred kraj večeri sam naručila kafu da još malo produžim druženje – za razliku od našeg prvog susreta u hodniku ispred toaleta.

Kad smo izašli iz restorana, Martin, Čejs i ja dali smo tikete za parkiranje dečku s parkinga. Volim da mogu da upravljam time kad će prvi sastanak s nekim momkom početi i kad će se završiti, tako da sam se s Martinom našla u restoranu. Naravno, Bridžet je došla s Čejsom, kao što se to obično radi. I praktično se trljala o njegov bok obesivši mu se o ruku dok smo čekali kola. Kad se moj bleštavo crveni audi pojavio prvi, nisam znala kako da se pozdravim... pa, sa svima njima. Uzela sam ključeve i oklevala kod otvorenih vrata.

„Lepa kola, Puterčiću.“ Čejs se nasmešio. „Bolja od onog krša koji si vozila u srednjoj školi.“

Nasmejala sam se. „Da, izgleda da jesu.“

Martin je istupio. „Bilo mi je drago što smo se videli, Ris. Nadam se da ćemo imati priliku da ovo još koji put ponovimo.“

Umesto da čekam da me poljubi, krenula sam u prijateljski zagrljaj. „Hvala ti na lepoj večeri, Martine.“

Kad sam zakoračila unazad, Čejs je krenuo korak napred i privukao me u zagrljaj. Za razliku od prijateljskog tapšanja po leđima s Martinom, Čejs me je prilepio uz sebe. Bože, tako mi je to prijalo. Onda je uradio nešto veoma čudno... Obmotao je moju dugu kosu oko svoje šake i povukao mi glavu unazad. Oči su mu počivale na mojim usnama kad sam ga pogledala i u tom kratkom trenu pomislila sam da će zaroniti u njih.

Onda se nagnuo i poljubio me u čelo. „Vidimo se na godišnjici mature dogodine.“

Klimnula sam glavom. Osećala sam se maltene kao da sam izgubila ravnotežu. „Hmm... da, naravno.“ Bacila sam pogled ka Bridžet kad me je pustio. „Drago mi je da smo se upoznale, Bridžet.“

Oklevajući, nevoljno, ušla sam u kola. Osećajući kako me gledaju, okrenula sam glavu u stranu i naviše dok sam vezivala pojas. Čejs nije skidao pogled s mene. Izgledalo je kao da želi još nešto da kaže, ali nakon nekoliko otkućaja srca, bilo bi čudno da i dalje sedim i čekam.

Duboko sam udahnula, zatim krenula mahnuvši poslednji put, pitajući se zašto li se osećam kao da sam zaboravila ključeve ili telefon, kao da nešto važno ostavljam.

Poglavlje 2

Ris – četiri nedelje kasnije

Sto trideset osam, sto trideset devet, sto četrdeset. Poslednja ploča na plafonu – ona skroz u ćošku moje spavaće sobe najbliža prozoru – napukla je. *To je nešto novo.* Moraću da pozovem nastojnika da je zameni pre no što mi upropasti svakodnevnu meditaciju odbrojavanja i pritisak počne da se diže umesto da se spušta.

Još uvek sam ležala na podu u spavaćoj sobi nakon što sam završila razgovor s Brajantom, momkom kog sam upoznala u supermarketu prošle nedelje (a ne u baru, što obično ne bi ispalo kako treba). Nazvao je da me obavesti da je zaglavio na poslu i da će doći sat kasnije na naš drugi sastanak, što mi je odgovaralo jer sam bila umorna i nimalo mi se nije ustajalo. Duboko sam udahnula, zatvorila oči i usredsredila se na zvuk svog disanja. Udisanje, izdisanje, udisanje, izdisanje. Na kraju sam našla mir, digla sam se s tepiha, osvežila šminku, sipala sebi čašu vina i dohvatila laptop.

Gledala sam oglase za posao u marketingu u Njujorku na sajtu *Monster.com* ukupno pet minuta pre no što mi je

dosadilo, a onda sam prešla na *Fejsbuk*. Kao i obično. *Jer je potraga za poslom smaranje*. Pregledajući sadržaj koji su moji prijatelji postavili, videla sam iste stare stvari – fotografije jela, njihove dece, života koji su želeli da verujemo da vode. Uzdahnula sam. Iskočila je slika momka s kojim sam išla u osnovnu školu s bebom u naručju i odmah sam pomislila na momka s kojim *nisam* išla u školu, na *Čejsa Parkera*.

Mislila sam u poslednjih mesec dana na svog tobože druga iz škole češće nego što sam smela da priznam. Čudne stvarčice umele su da mi ga prizovu u sećanje – teglica kikiriki putera na polici kod kase u prodavnici, slika Džošua Demela na naslovnoj strani časopisa *Pipl* koji sam listala u čekaonici kod zubara (Čejš bi lako mogao da prođe kao njegov rođeni brat – mogla sam da istrgnem tu naslovnu stranu), zatim moj vibrator u fioci noćnog stočića (nisam to uradila, ali pomišljala sam na to, hoću reći, nisam otcepila naslovnu stranu časopisa).

Ovaj put kad mi je taj muškarac došao u misli, i pre no što sam postala toga svesna, upisivala sam *Čejš Parker* u polje za pretragu Fejsbuka. Glasno sam uzdahnula kad se njegovo lice pojavilo u rezultatima pretraživanja. Lepršanje koje sam osetila u grudima bilo je jadno. Bože, još je zgodniji od onoga kako ga se sećam. Uvećala sam fotografiju. Bio je jednostavno odeven, nosio je belu majicu s kratkim rukavima, farmerke pocepane na kolenu i crne duboke patike. Dobro mu je to stajalo. Nakon što sam čitav minut uživala u njegovoj seksi fizionomiji, zumirala sam sliku i primetila amblem na majici: teretana *Gvozdeni konj*. Bila je u istoj ulici kao i restoran u kojem smo se upoznali. Zapitala sam se stanuje li možda tu negde, u tom kraju.

Nažalost, to neću saznati. Njegovi lični podaci nisu bili dostupni javnosti. U stvari, jedina slika kojoj sam mogla da

pristupim bila je ona s njegovog *Fejsbuk* profila. Morala bih da mu pošaljem zahtev da budemo prijatelji i on bi morao taj zahtev da prihvati da bih mogla da vidim više. Iako sam bila u iskušenju, odlučila sam da to ne uradim. Verovatno bi pomislio da sam lujka koja šalje zahtev za prijateljstvo na Fejsbuku momku koji je za nju pomislio da je kučka (to je bio smisao njegovih reči onomad u hodniku ispred toaleta), i kojeg sam upoznala dok smo oboje bili na romantičnom sastanku s drugim ljudima i sve to posle čitavih mesec dana.

Ali to me nije sprečilo da sačuvam njegovu fotografiju tako da mogu i kasnije da je na miru gledam. Nakon još nekoliko minuta sanjarenja, prekorila sam sebe. *Moraš da nađeš novi posao. Moraš da nađeš novi posao. Ostalo ti je još samo nedelju dana na starom poslu. Skidaj se s Fejsbuka.*

Upalilo je, i narednih pedeset minuta češljala sam oglase u kojima se traže saradnici za bilo šta što je imalo i najmanje veze s marketingom kozmetike, pa čak i oglase za sve drugo što je makar imalo zvučalo interesantno. Znala sam da se ne mogu osloniti samo na ona dva razgovora za posao koje sam dosad zakazala, ali nije bilo drugih ponuda. Osećala sam se kao izduvan balon, beznadežna u pogledu toga da ću ikad naći posao kojim ću zameniti ovaj na kojem sam provela sedam godina i koji sam donedavno volela – sve do trenutka kad se zvonce na vratima oglasilo.

Kad sam otvorila vrata, Brajantov poljubac umnogome mi je popravio raspoloženje. Ovo je bio tek naš drugi sastanak ali imao je i te kako potencijala.

„Oh, pa to je baš fin pozdrav“, uzdahnula sam.

„Ceo dan sam mislio na ovo.“

Nasmešila sam mu se. „Uđi. Skoro sam završila sa spremanjem. Samo da uzmem torbicu i telefon s punjača.“

Pokazao je na ulazna vrata nakon što ih je zatvorio za sobom. „Da li ti je neko provalio u stan? Šta će ti sve te dodatne brave?“

Na ulaznim vratima mog stana bile su četiri brave, jedna uobičajena i tri dodatne. Nekom drugom na to pitanje odgovorila bih iskreno i objasnila da se osećam bezbednije s dodatnim bravama i na tome bi se završilo. Ali Brajant nije bio poput ostalih momaka. Stvarno se trudio da me upozna, i ako bi nastavio da se dalje raspituje – a plašila sam se da bi to moglo da se desi – bila bih primorana da mu se poverim, a za to još nisam bila spremna.

Zato sam slagala. „Upravnik zgrade mnogo vodi računa o bezbednosti.“

Klimnuo je glavom. „E pa, to je dobro.“

Dok sam zakopčavala ogrlicu u spavaćoj sobi, doviknula sam Brajantu. „Ima vina u frižideru, ako hoćeš poslužiti se.“

„Ne, hvala, okej sam.“

Kad sam izašla iz spavaće sobe, sedeo je na kauču. Moj laptop bio je otvoren pored njega sa internet stranicama s oglasima za posao.

Obratila sam mu se dok sam stavljala minduše. „Šta ćemo da gledamo?“

„Možemo da se dogovorimo kad stignemo tamo. Daje se neki Vin Dizelov film koji bih voleo da gledam. Ali pošto kasnim sat vremena, neću se usprotiviti ako ne voliš njegove filmove.“

Nasmešila sam se. „Dobro, nisam baš njegov fan. Radije bih pogledala novi film Nikolasa Sparksa.“

„Oštra kazna za kašnjenje. To je bilo samo sat vremena, a ne tri dana“, zadirkirao me je.

„To će te naučiti pameti.“

Brajant je ustao kad sam prišla da isključim laptop. „Usput, ko je momak sa slike na ekranu?“

Nabrala sam obrve. „Koji momak?“

Slegnuo je ramenima. „Visok s neurednom frizurom s kojom bih ja izgledao glupavo. Nadam se da nije bivši dečko s kojim si se tajno pomirila. Sportski tip, izgleda kao model za aberkrombi torbe.“

Nisam imala pojma o čemu priča, otvorila sam laptop da pogledam šta je na ekranu. *Sranje*. Pozdravio me je Čejs Parker. Kad sam sačuvala njegovu sliku s *Fejsbuka*, nehotice sam je postavila da bude pozadina ekrana. Kad sam ponovo videla to predivno lice, zanemela sam. A Brajant je čekao odgovor.

„Hmm... to mi je rođak.“

To mi je prvo palo na pamet. Tek pošto sam to izgovorila, shvatila sam da je malo nastrano uzeti za pozadinu ekrana sliku svog rođaka. Stoga sam pokušala to da popravim dodatnim lažima – što ne liči na mene.

„On je model. Ujna mi je poslala njegove slike i zamolila me da joj kažem na kojoj je najbolje ispao. Moja prijateljica Džuls slinila je na njih i postavila jednu kao pozadinu ekrana. Nemam pojma o računarima, ne znam ni kako to da promenim.“

Brajan se nasmejao, izgledalo je kao da je prihvatio ono što sam rekla.

Šta se to dešava? Kako to da Čejs Parker uvek ima veze s nekim izmišljenim pričama?

* * *

U četvrtak sam imala jedan razgovor za posao zakazan ujutru, i drugi za popodne. U podzemnoj železnici bila je gužva,

a ventilacija nije radila. I naravno, to je takođe značilo da nije bilo ekspres linije, već samo lokalne.

Graške znoja klizile su mi po leđima dok sam stajala u sendviču dvoje drugih putnika. Veliki momak s moje desne strane nosio je majicu bez rukava i držao se za šipku iznad moje glave. Glava mi je bila savršeno poravnata s njegovim maljavim pazuhom, a dezodorans mu je ispario. Ni s leve strane nisu bili osunčani ružičnjaci. Iako sam bila sigurna da žena s moje leve strane ne smrdi tako grozno, kašljala je i kijala ne pokrivajući usta. *Moram da izađem iz ovog voza.*

Srećom, stigla sam na razgovor nekoliko minuta ranije i mogla sam malo da se sredim u toaletu. Znoj i vlaga razmrljali su mi šminku, a kosa mi je bila kaos od sitnih, gustih kovrdža. *Jul u Njujorku.* Izgledalo je kao da visoke zgrade ne daju vrelini da mrdne.

Prekopavši po džepovima, izvukla sam nekoliko šnalica i četku i uspjela sam da kestenjastosmeđe kovrdže vratim u uredne pletenice. Što se tiče šminke morala sam da se zadovoljim time da ono što je razmrljano obrišem vlažnim maramicama, jer nisam ponela ajlajner. Skinula sam sako, gornji deo kompleta, i shvatila da mi je znoj probio svilenu košulju. *Sranje.* Moraću da ostanem u sakou sve vreme razgovora.

Žena je ušla dok mi je ruka bila duboko u košulji s papirnom maramicom kojom sam brisala znoj. Videla je u ogledalu šta radim.

„Žao mi je. U metrou je bila vrućina, a čeka me razgovor za posao“, objasnila sam. „Ne bih da budem neuredna i znojjava.“

Nasmešila se. „Znam kako je. Mora čovek sebi da olakšava život i u julu, kad je ovako vlažno, da uzme taksi kad ide na razgovor za posao do kojeg mu je stvarno stalo.“

„Da, to ću obavezno da uradim za popodnevni razgovor na drugoj strani grada. I do tog posla mi je stvarno stalo, pa bih mogla sve od sebe da dam – možda čak svratim do *Dvejna Rida* da kupim dezodorans.“

Nakon što sam se na brzinu dovela u red, ostalo mi je da čekam u predvorju više od sat vremena pre no što su me pozvali da uđem na razgovor. Imala sam vremena da potpuno dođem k sebi i da pogledam katalog s njihovim najnovijim proizvodima. Definitivno im je bila potrebna nova marketinška kampanja. Sastavila sam nekoliko kratkih beleški, naznačila šta bih promenila za slučaj da mi se ukaže prilika.

„Gospođica Ansli?“, pozvala je žena s osmehom s vrata koja su vodila u kancelarije. Poravnala sam rubove sakoa i krenula za njom. „Izvinite što ste čekali. Imali smo manjih problema s jednim od naših najvećih prodavaca koje smo morali hitno da rešimo.“ Ušla je i uvela me u veliku kancelariju. „Sedite, gospođica Doneli će odmah doći.“

„Oh, u redu. Hvala vam.“ Mislila sam da ću sa njom razgovarati.

Nekoliko minuta kasnije ušla je potpredsednica *Flora kozmetiks*. Bila je to žena s kojom sam popričala u toaletu – ona koja me je videla kako brišem miške. *Sjajno*.

Ipak, bilo mi je drago što sam to obavila ne otkopčavši košulju. Pokušavala sam da se setim o čemu smo, osim o vrućini, pričale. Mislila sam i da nismo bogzna šta rekle.

„Vidim da ste se ohladili.“ Ton joj je bio veoma poslovan, nimalo prijateljski kao što je bio u toaletu.

„Da, izvinite zbog onoga. Vrućina me je danas stvarno satrla.“

Skupila je neke papire sa stola na gomilu i ispalila prvo pitanje preskočivši ćaskanje. „Pa, gospođice Ansli, zašto

ste u potrazi za novim poslom? Ovde piše da ste trenutno zaposleni.“

„Da, jesam. Sedam godina radim za *Freš luk kozmetiks*. Počela sam odmah posle fakulteta. Napredovala sam od pripravnika do direktora marketinga. Reći ću vam iskreno, bila sam zadovoljna svojim poslom sve vreme. Ali tamo nema više prostora za napredak, i došlo je vreme da krenem u potragu za novim prilikama i mogućnostima.“

„Nije više bilo prostora za napredovanje? Kako to?“

„*Freš luk* je i dalje porodična kompanija i, mada poštujem Skota Ejkmana, osnivača i predsednika kompanije, i divim mu se, većinu izvršnih funkcija zauzimaju članovi porodice Ejkmman – a jedan od njih, Derek Ejkmman, promovisan je umesto mene u potpredsednika.“ Kad sam to izgovorila naglas, ostao mi je gorak ukus u ustima.

„Dakle, ljudi koji to manje zaslužuju od vas unapređeni su po srodničkoj liniji? I zato ste odlučili da odete?“

„Mislim da je dobrim delom to razlog. Ali takođe je i bilo vreme da se krene dalje.“

„Postoji li mogućnost da je član porodice Ejkmman bolje od vas upućen u posao, pošto je odrastao u tom svetu? Možda je zaista kvalifikovaniji od drugih zaposlenih?“

Šta joj je? Šta je muči? Ima pundravce u dupetu. Nepotizam nije od juče. Dovraga, polovina Volmartovih direktora je u krvnom srodstvu sa Semom Voltonom, a njega nema već dve decenije.

Svakako nije bio trenutak da joj kažem da sam previše popila prošle godine na proslavi kompanije i spavala s tadašnjim direktorom prodaje *Derekom Ejkmmanom*. Bio je to seks za jedno veče, pijana greška s kolegom nakon godinu dana suše. Znala sam da sam pogrešila deset minuta pošto se

završilo. A koliko je to velika greška, saznala sam dva dana kasnije kad je guzica najavila da se verila s devojkom s kojom je bila sedam godina. Kazao mi je da nije oženjen i da nema nikoga. Kad sam umarširala u njegovu kancelariju i rekla mu šta mislim o tome, objasnio mi je da je i dalje slobodan za *karanje* iako je veren.

Dasa je ljigavac i nije bilo šanse da ostanem da radim kod njih otkad je unapređen u potpredsednika. A pored toga što je bio svinja koja vara verenicu, nije imao pojma o marketingu.

„U mom slučaju, uverena sam da sam bila bolji kandidat.“

Nasmešila mi se potpuno izveštačeno i sklopila šake na stolu. *Da li sam rekla nešto u toaletu što joj je zasmetalo? Ne bih rekla...* Ali njeno sledeće pitanje osvežilo mi je pamćenje.

„Pa, recite mi zašto je kompanija s kojom imate za popodne zakazan razgovor za posao toliko bolja od naše? Hoću reći, pošto ste stručnjak za marketing, sigurno mi možete objasniti šta to oni rade toliko bolje od nas da ste čak spremni da *platite taksu* da biste otišli na razgovor s njima?“

Oh! *Sranje*. Potpuno sam zaboravila da sam joj rekla da ću na sledeći razgovor za posao, do kojeg mi je zaista stalo, ići taksijem.

Nije bilo šanse da se iskopam nakon toga. Iako sam, uprkos svemu, mislila da sam se držala profesionalno, bilo mi je jasno da je donela sud o meni.

Baš kad se razgovor bližio kraju, stariji gospodin otvorio je vrata i proturio glavu u kancelariju. „Dušo, dolaziš li na večeru sutra? Tvoja majka me tera da od tebe izvučem čvrsto obećanje.“

„Tata, hm... Danijele, usred sam razgovora. Možemo li o tome da popričamo kasnije?“

„Naravno, naravno. Izvini. Svrati do moje kancelarije kasnije.“ Učtivo mi se nasmešio i kucnuo na dovratka u znak pozdrava pre no što je otišao.

Zinula sam. Usta su mi ostala otvorena kad sam se okrenula ka ženi s kojom sam vodila razgovor za posao. Već sam znala odgovor, ali svejedno sam upitala: „Danijel... Doneli, predsednik *Flora kozmetiksa* je vaš otac?“

„Da, i mislim da sam zaslužila mesto starijeg potpredsednika marketinga zbog mojih kvalifikacija, a ne zato što sam njegova ćerka.“

Da, jeste. Pošto mi je *dvaput* danas jezik bio brži od pameti, nije imalo smisla da produžavam mučenje.

Ustala sam. „Hvala vam što ste odvojili vreme za razgovor sa mnom, gospođice Doneli.“

Dan je loše počeo, a popodne je bilo još gore. Tek što sam izašla iz klimatizovanog taksija ispred zgrade u kojoj sam imala zakazan sastanak u dva sata, telefon mi je zazujao. Iz kompanije zbog koje sam s uzbudjenjem čekala razgovor za posao – zbog koje sam praktično upropastila prethodni razgovor – javili su mi da je sastanak otkazan i da je radno mesto već popunjeno.

Sjajno. Jednostavno sjajno.

Nedugo nakon toga, stigao mi je imejl od *Flore* kojim mi zahvaljuju što sam im posvetila vreme i obaveštavaju da su se odlučili za drugog kandidata. *A tek je dva po podne.*

Na brzinu sam se istuširala kad sam stigla kući. Plan mi je bio da čekam do pet pa da se obeznanim. *Dobar plan, nema šta.* Protraćila sam slobodan dan poslednje nedelje na poslu i to na sranje. Mogla bih malo i da se proveselim.

Ležala sam na podu u spavaćoj sobi usred meditacije brojanja kad mi je mobilni telefon zazvonio. Posegnuvši rukom, tapšala sam po dušekcu dok mi se dlan nije spustio

na telefon. Videvši Brajantovo ime na displeju, umalo da mu ne odgovorim, toliko sam bila loše volje, ali kod poslednjeg zvona ipak sam se javila.

„Hej, kako su prošli razgovori za posao?“, upitao je.

„Kupila sam još dve flaše vina kad sam se vraćala kući, pa ti pogađaj.“

„Ne baš dobro, a?“

„Moglo bi se tako reći.“

„Znaš šta bi trebalo povodom toga da uradimo?“

„Da se napijemo.“

Nasmejao se kao da sam se našalila. „Mislim da bi bilo bolje to izbaciti znojem, dobrom vežbom.“

„Vežbom?“

„Da, to oslobađa od stresa.“

„Vino takođe.“

„Da, ali posle vežbanja osećaš se dobro i sutra.“

„A s vinom zaboravim šta se desilo juče.“

Nasmejao se. (I opet se nisam šalila.) „Ako se predomisliš, pridruži mi se. Krenuo sam do *Gvozdenog konja*.“

„*Gvozdenog konja*?“

„Da, teretana u Sedamdeset drugoj ulici. Tamo sam član. Imam propusnicu za goste.“

Prošlo je više od mesec dana od bizarnog susreta s Čej-som Parkerom, a ipak sam iznenada uzela u razmatranje mogućnost da vino zamenim vežbanjem zato što taj momak nosi majicu teretane *Gvozdeni konj* na Fejsbuk slici.

„Znaš šta? U pravu si. Vežba me može opustiti. Na kraju krajeva, mogu i posle da se obeznanim ako vežbanje ne da rezultata.“

„To mi reci.“

„Naći ćemo se tamo za jedno sat vremena.“

„Vidimo se.“

Ozbiljno, trebalo bi me pregledati. Osušila sam kosu fenom i obukla najseksipilniju odeću za vežbanje da bih otišla u teretanu sa sjajnim momkom kojeg sam nedavno upoznala, a ipak nisam to radila zbog njega. Gajila sam nade da ću videti drugog momka koji je imao majicu s amblemom teretane – momka koji je mislio da sam kučka i koji je izlazio s plavušom zgodnom kao da je izvajana, s velikim poprsjem, a ne s metar pedeset pet visokom ženom s širokim kukovima (i s tankim strukom, doduše) koja nosi brushalter s korpicama dvojka.

Posle četrdeset minuta na eliptičnom trenažeru zažalila sam što sam vino zamenila teretanom. Brajant je dizao tegove na drugoj strani sale i trebalo je da budem srećna što me je fin momak pozvao na vežbanje. Umesto toga, bila sam zadihana, razočarana i žedna. *Dobro je što sam stavila dve flaše vina da se hlade.*

Kad je završio, Brajant je došao do mene i pitao hoću li na plivanje. Nisam ponela kupaći kostim, ali rekla sam da ću mu praviti društvo na bazenu. Otišao je da se presvuče, a ja sam hodala po traci trenažera da se izduvam. Mala brzina dozvoljavala mi je da odgovorim na mejlove s telefona. Jedan od mejlova stigao je od agencije za zapošljavanje koja me je obavestavala da su našli savršen posao za mene – na Bliskom istoku – i zanimalo ih je da li sam zainteresovana da razgovor za taj posao obavimo video-konferencijom. Pomislila sam da je taj mejl baš zabavan zbog mnoštva slovnih i gramatičkih greški.

Brajant se presvukao i otišli smo zajedno do bazena. Čitala sam mu mejl dok je otvarao vrata. „Stvarno piše da se zahteva da kandidat bude: 'Trezan, duševno zdrav, i da ne drami.' Mislim da imaju PMS probleme u Jemenu.“ Gledajući u telefon dok sam išla, naletela sam pravo na nekoga.

„Izvinite, nisam gledala kud idem...“

Ukočila sam se.

Čejs je stajao ispred mene. Umalo se nisam srušila. Potajno sam se nadala da ću ga videti, ali nije mi palo na pamet da će se to stvarno desiti. *Kolike su bile šanse da se to desi?* Još jednom sam ga pogledala. Sigurno mi se priviđaju stvari. Ne. Stvarno je to bio on glavom i bradom, od krvi i mesa. *I to kakvog mesa.* Stajao je tu go do pojasa i mokač – u stvari, nije na sebi imao ništa osim kupaćeg šortsa – i zamucala sam. *Doslovno.*

„Če...Če...Če...“, nisam mogla da izgovorim.

Naravno, Čejs nije propustio tu priliku. Nacerio se i nagnuo ka meni. „Slatka si kad imitiraš lokomotivu, Puterčiću.“

Seća me se.

Odmahnula sam glavom, pokušavajući da se izvučem. Ali nije bilo šanse. Bio je visok, a ja sam bila niska, i nije mi preostalo ništa drugo do da buljim u njegovo nago telo. Kapi vode slivale su mu se niz torzo. Bila sam opčinjena gledajući kako ubrzavaju i usporavaju dok su prelazile talasaste linije njegovih istaknutih mišića stomaka. *Prokletstvo.*

Nakašljala sam se i konačno rekla: „Čejs.“

Bila sam ponosna na sebe što sam toliko uspela da izustim. Imao je peškir oko vrata. Podigao ga je da obriše mokru kosu, otkrivajući još više mesa. Mišići na grudima bili su mu istaknuti i savršeni. I – *oh, bože... da li je to... sveca mu.* Bradavice su mu bile hladne i ukrućene, i na jednoj od njih imao je... imao je... pirsing.

„Drago mi je da te vidim, Ris. Nismo se videli deset godina, a sad svaki čas nalećem na tebe.“

Trebalo mi je minut da shvatim da se to odnosi na naše tobože druženje u srednjoj školi. Njegov humor trgao me je iz bunila.

„Jeste, baš imam sreće.“

„Pa, ja te znam“, rekao je Brajant.

Potpuno sam zaboravila da stoji pored mene. Ma šta, zaboravila bih za minut da postoje i drugi ljudi na Zemlji. Nabrala sam obrve. Da li se njih dvojica u stvari poznaju?

„Ti si Risin rođak, maneken.“

Sranje! Sranje! Sranje! Došlo mi je da propadnem u zemlju.

Međutim, Čejs (takav kakav je) odmah je to prihvatio. Pogledao me je radoznalo obraćajući se Brajantu. „Tako je. To sam ja, rođak Čejs. Najmlađi nećak ujne Bi. A ti si?“

Brajan je pružio ruku i Čejs ju je prihvatio. „Brajant Česni.“ Onda se Brajant okrenuo ka meni. „Mislio sam da ti se mama isto kao moja zove Rouzmeri.“

Čejs se ubacio, dodajući glatko. „Tako je. Ali mi je zove-mo Bi*. Nadimak. Alergična je na pčele. Jednom ju je ubola pčela na porodičnom pikniku. Skroz je otekla, sva deca je otad zovu Bi.“

Stvarno vam kažem, ovaj dasa je profi lažov. Mnogo je dobar u tome i izgleda da je i mene počeo da pretvara u lažova.

Brajant je klimnuo glavom kao da sve to ima smisla. „E, pa, drago mi je da smo se upoznali. Vi se ispričajte, ja odoh da isplivam nekoliko krugova po bazenu.“

Nakon nekoliko koraka, Čejs ga je zaustavio. „Kako si znao da sam ja Čejs? Ujna Bi je opet pokazivala moje slike?“

„Ne, još nisam upoznao nikoga od Risine familije. Video sam sliku na njenom laptopu.“

„Moju sliku?“

„Da, to joj je pozadina ekrana na mekbuku.“

Zaboravite kako sam želela u zemlju da propadnem. Sad sam zažmurila i molila se da neka natprirodna sila

* Engl.: *bee* – pčela. (Prim. prev.)

zaustavi rotaciju Zemlje i vrati vreme unazad. Stajala sam nepomično i brojala do trideset čvrsto zatvorenih očiju. Kad je vreme isteklo, provirila sam na jedno oko da vidim da li je Čejs nestao.

„Još sam tu.“ Nacerio se.

Pokrila sam lice dlanovima. „Tako me je sramota.“

„Zašto bi te bilo sramota. Nismo rođeni brat i sestra, nije nastrano da po celu noć sanjariš o meni.“

„Nisam noću sanjarila o tebi.“

„Znači sanjariš o meni samo preko dana kad ti je uključen laptop?“

„Slučajno se to desilo. Nisam htela da postavim tu sliku da mi bude pozadina ekrana.“

Prekrstio je ruke na grudima. „U redu, verujem ti.“

„Dobro, jer to je istina.“

„Ali kako je ta slika dospela do tvog računara? Ne sećam se da smo se slikali na našem sastanku učetvoro.“

Frknula sam. „Sastanak učetvoro?“

„Kad smo već kod toga, kako je Edip? Naleteo na ivičnjak? Tako brzo? I moram priznati, iako si na pogrešan način pokušala da se izvučeš s tog sastanka, bila si u pravu u vezi s tim momkom. Mnogo je dosadan.“

„Jeste.“

„Ko ti je ovaj novi tupan?“

„Tupan? Kako to možeš da kažeš? Ne poznaješ ga.“

„Ostavio me je samog sa svojom devojkom. Tupan.“

„On misli da smo rođaci.“

„Dalji rođaci, rekao sam ti, nismo u krvnom srodstvu.“

„Da, ali...“ Nasmejala sam se. „Nastran si.“

„Nema tu ništa nastrano, to ti je isto kao kad bi neka žena uzela sliku potpunog neznanca i stavila ga na svoj mekbuk tako da njen dečko može to da vidi.“

„Nije mi dečko.“ Nisam imala pojma zašto sam to rekla. Bilo je to na neki način istina, a opet i nije. „Izašli smo dvaput.“

„Ah... znači još nisi spavala s njim.“

I nisam, ali kako je on to mogao da zna? „Otkud ti ta ideja?“

„Ti nisi tip devojke koja spava s momkom na prvom ili drugom sastanku.“

„Otkud znaš?“

„Jednostavno znam.“

„A kakav je to tip devojke koja s momkom spava na prvom sastanku?“

„Takve devojke šalju signale – oblače se na određen način, dodiruju te dok pričaju s tobom. Znaš taj tip. Znam da znaš.“

„Da, devojke poput Bridžet?“ Ta žena ga je na kraju večeri doslovno zaskakala.

Ništa nije rekao.

Pomislila sam da je džentlmenški što se nije složio s onim što sam rekla o Bridžet i što nije potvrdio da se desilo ono što sam pretpostavljala da se desilo nakon njihovog sastanka.

„Pa, kako si došla do moje slike?“, upitao je.

Rekla sam mu istinu. Pa, većim delom. „Tražila sam te na *Fejsbuku* nakon one večeri u restoranu. Htela sam da ti se zahvalim što si me spasio i učinio veče prijatnim i zabavnim.“

„Poslala si mi poruku?“

„Ne, nisam. Nekako mi je bilo... neprijatno da ti upadam u privatnost, pa sam se predomislila.“

„A moja slika ti se toliko dopala da si je zadržala?“

„Htela sam da označim tvoju *Fejsbuk* stranicu za slučaj da se opet predomislim i slučajno sam sačuvala tvoju sliku.“ Osećala sam kako lagano rumenim. Nikad nisam umela da lažem. Moja mama je govorila da me čita kao knjigu.

Na moje iznenađenje, Čejs je klimnuo glavom. Nisam očekivala da će me pustiti da se tako lako izvučem. „Je li ovo teretana u koju stalno dolaziš? Nisam te viđao ranije ovde?“

„Ne, ovo je Brajantova teretana. Pozvao me je. Imala sam težak dan i planirala sam da vinom sperem stres. Ali on je predložio da umesto toga dođem s njim da vežbam.“

„Kažem ja. Tupan. Za oslobađanje od stresa sigurno ti ne bih to predložio da sam Brendon.“

„Brajant.“

„Kako god.“

„A šta bi ti predložio?“

„Ništa.“ Promenio je temu. „Šta se to danas desilo toliko loše?“

„Dva razgovora za posao. Prvi sam uprskala i pre no što sam ušla u kancelariju, a što se tiče drugog, nisam ni stigla do zgrade kad su me nogirali.“

„Nezaposlena si?“

„Još nisam, ali biću sledećeg petka. Verovatno nije baš pametno što sam dala otkaz u ovakvoj društveno-ekonomskoj situaciji, a da prethodno nisam našla drugi posao.“

„Čime se baviš?“

„Marketingom. Bila sam direktor marketinga u *Freš luk kozmetiksi*.“

„Mali je svet. Ja sam prijatelj sa Skotom Ejkmanom, predsednikom izvršnog odbora *Freš luka*. Igramo golf povremeno.“

„Osam i po miliona ljudi ima u ovom našem malom gradu, a moj tobože dečko iz srednje škole, crtica dalji rođak, igra golf s čelnikom moje kompanije? To je stvarno bizarno.“

Čejs se nasmejao. „Skot se dogodine povlači s položaja, zar ne?“

„Da, seli se na Floridu. Ima dva sina koji će verovatno preuzeti poslove.“ *Uh, Derek*. Volela bih da se on seli na Floridu. Ili u Sibir.

Stajala sam sa Čejсом kod vrata bazena otkako sam naletela na njega. Neki momak je pokucao na staklo i digao flašicu „Doktora Pepera“ i prodrmao je.

Čejс je u odgovor podigao dva prsta. I onda mi objasnio: „Izgubio je. Razvalio sam ga. Otplivao sam brže od njega. To mi je nagrada.“

Izvila sam obrvu. „’Doktor Peper’?“

„Super je. Nemoj da ga prospeš inače ga neću doneti na sledeći porodični piknik.“

Minut kasnije, njegov prijatelj pokucao je ponovo. Ovaj put zamahao je Čejсу kao da kaže *šta radiš tu toliko dugo?*

Čejс je klimnuo glavom. „Moram da idem. Imamo zakazan sastanak i večeru za pola sata, a moram još i da se istuširam.“

Trudila sam se da sakrijem razočaranje. „E pa, bilo mi je drago što sam naletela na tebe, rođače.“

Oči su nam srele. I kao i na kraju večeri u restoranu, Čejс je izgledao kao da još nešto želi da kaže. Ali, umesto toga, bacio je pogled preko ramena ka bazenu, ka Brajantu koji je plivao, i onda me privukao u zagrljaj, obmotavši moju kosu vezanu u rep oko šake i povukavši mi glavu unazad da ga pogledam.

Oči su mu bile uprte u moje usne pre no što me je poljubio u čelo. „Vidimo se kasnije.“

Krenuo je ka garderobi, nakon nekoliko koraka stao je i okrenuo se: „Imam prijateljicu koja vodi agenciju za zapošljavanje. Mogu da te povežem s njom. Možda može da ti nađe neki posao.“

„Odlično, to bi bilo sjajno. S ovim što sam dosad sama našla nisam imala sreće. Hvala ti.“

Dala sam mu svoj mobilni telefon, upisao je svoj broj telefona i poslao poruku na svoj broj, tako da smo oboje imali kontakt-brojeve. Onda je otišao. Odmah sam osetila

kako mi nedostaje. Šanse da naletim na njega po drugi put u ovom ogromnom gradu bile su verovatno manje od šansi da me udari grom.

A proći će manje od nedelju dana i otkriću da ponekad grom ipak dvaput udara na isto mesto.